

Arrest

nr. 131 977 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HUYSMAN loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma, afkomstig uit Koçani, Macedonië. Op veertienjarige leeftijd werd u in Skopje door een etnische Albanees verkracht en met een mes gestoken. U werd opgenomen op de dienst intensieve zorgen van het ziekenhuis van Skopje. Toen u een zestal maanden later de dader opnieuw ontmoette, voelde u een sterke aantrekkingskracht tot hem. U benaderde hem en had enkele keren seks met de man. Sindsdien weet u van uzelf dat u homoseksueel bent. U hield uw geaardheid voor zich en sprak er met niemand over. U komt immers uit een moslimfamilie waarin homoseksualiteit niet aanvaard wordt. Onder druk van uw familie huwde u en kreeg u vijf kinderen. Tot in het jaar 2000 woonde u samen met uw echtgenote en kinderen in Vinica. Sinds 2000 bent u feitelijk gescheiden van uw echtgenote. U beschikt niet over de nodige middelen om officieel uit de echt

te scheiden. In het jaar 2000 kwam u naar België. U verbleef een tweetal jaar illegaal in het land. Op 20 juni 2002 diende u vanuit het gesloten centrum te Steenokkerzeel een eerste asielaanvraag in. U verklaarde toen afkomstig te zijn uit Belgrado en de Joegoslavische nationaliteit te bezitten. Uw broer zou in maart 1999 zwaar geslagen zijn door Servische jongeren en daarna aan zijn verwondingen zijn bezweken. Op 10 april 1999, tijdens de NAVObombardementen, zou u samen met uw gezin naar Bosnië gevlucht zijn. U zou er als vluchteling geregistreerd zijn. U zou er zijn aangevallen en neergestoken door Albanese Kosovaren. Wegens de moeilijke levensomstandigheden in Bosnië zou u op 17 juni 2002 zijn vertrokken. Op 20 september 2002 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf in uw eerste asielaanvraag. Er werd immers vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen had aangehaald waaruit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bleek. U diende in 2004 twee asielaanvragen in Frankrijk in. U verbleef er slechts korte tijd. In 2006 zat u op een bank in een park in Anderlecht toen een man van Marokkaanse afkomst zijn blik op u fixeerde. De man greep naar zijn geslachtsdeel. U begreep wat hij bedoelde. U volgde hem en had seks met hem. Sindsdien hebt u een seksuele relatie met deze man, die A. bleek te heten. U verbleef vooral in België. In 2008 werd u teruggestuurd naar Macedonië. Twee of drie weken later vertrok u opnieuw naar België. U had een vals Macedonisch en vals Sloveens paspoort gekregen en een bedrag van 12.000 euro geleend van de maffiabende 'Crna Kobra'. Een zekere J., die u het geld en de valse paspoorten had overhandigd, waarschuwde u dat hij u zou doden indien u de som geld niet zou terugbetalen. Aan de grenspost van Tabanovci werd u tegengehouden door de Macedonische politie. U werd drie dagen geslagen en ondervraagd door agenten. De valse paspoorten en het geld werden in beslag genomen. U bekende dat de maffia u deze had overhandigd. Op basis van uw verklaringen verrichtte de politie enkele arrestaties. U werd na drie dagen vrijgelaten. U reisde uiteindelijk twee à drie weken na uw terugkeer naar Macedonië illegaal naar België. Enige tijd later kwam J. met enkele handlangers naar uw echtgenote in Vinica. Zij vroegen naar u en sloegen uw echtgenote. In 2010 werd u opnieuw van België naar Macedonië teruggestuurd. U verborg zich vier of vijf dagen bij een vriend in Skopje en keerde vervolgens terug naar België. In 2012 was u in Slovenië. U werd er opgepakt door de politie en werd onder druk gezet om asiel aan te vragen. U verzaakte echter aan uw asielaanvraag en kwam wederom naar België. Op 21 augustus 2012 werd u in België aangetroffen terwijl u het voorwerp uitmaakte van een bevel om het grondgebied te verlaten. U had op 9 april 2012 asiel aangevraagd in Slovenië. Slovenië stemde in met uw terugname. U werd aan de Sloveense autoriteiten overgedragen op 19 december 2012, op 17 juli 2013 en op 14 oktober 2013. Telkens kwam u opnieuw naar België. Op 17 december 2013 diende u vanuit het gesloten centrum in Merksplas een tweede asielaanvraag in België in. U gaf zich toen uit voor D.G., van Kosovaarse nationaliteit. Wederom stemde Slovenië in met uw terugname. Op 13 januari 2014 werd u voor de vierde keer naar Slovenië teruggestuurd. U verbleef drie maanden in een gesloten centrum. Vervolgens begaf u zich naar Servië. U hoopte er enkele documenten te kunnen bekomen. Aangezien uw aanvraag betrekking had op de periode van het toenmalige Joegoslavië, geraakte u niet aan uw documenten. Een tweetal weken later verliet u Servië. In april 2014 kwam u opnieuw naar België. Op 25 april 2014 werd u opgepakt door de politie en opgesloten in de gevangenis van Hasselt. In juli 2014 werd u overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas met het oog op uw uitwijzing. Op 7 augustus 2014 vroeg u voor de derde maal asiel aan in België. Voor het Commissariaat-generaal beweerde u R.D. te heten en de Macedonische nationaliteit te bezitten. In geval van terugkeer naar Macedonië vreest u vermoord te worden door de maffia die bovendien banden heeft met de politie. Daarnaast hangt u een celstraf van vijf jaar boven het hoofd voor het gebruik van valse paspoorten. U werd reeds bij verstek veroordeeld. Verder vreest u aangevallen te worden omwille van uw homoseksualiteit.

U bent in het bezit van een kopie van uw Macedonisch paspoort, uitgereikt te Vinica in 2000; een kopie van uw identiteitskaart, uitgereikt te Vinica op 4 februari 2008; een kopie van uw geboorteakte, uitgereikt te Kocani op 24 april 2007; een kopie van uw huwelijksakte, uitgereikt te Kocani op 23 april 2007; een kopie van het paspoort van uw echtgenote, uitgereikt te Vinica in 2001; een kopie van de geboorteakte van uw zoon Benjamin, uitgereikt te Vinica op 26 januari 2006. Verder legde u nog een kopie van een Duits bevel tot vasthouding van 10 april 2014 met het oog op uw uitwijzing naar Macedonië; een in het Arabisch handgeschreven brief en foto van ene A.B.S. met een poststempel van 2 september 2014 en een zelfgeschreven verklaring over uw asielmotieven neer.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en van alle stukken aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het statuut van subsidiaire bescherming kan toekennen.

Allereerst moet worden vastgesteld dat u de Belgische autoriteiten veelvuldig intentioneel hebt proberen te misleiden. Zo blijkt uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier dat u in België ongeveer twintig valse identiteiten hebt gebruikt (CGVS, blz. 3; zelfgeschreven verklaring, blz. 1; DVZ, bijlage 39bis d.d. 19 december 2013). In uw eerste asielaanvraag beweerde u D.M. te zijn met Joegoslavische

nationaliteit. Bij uw tweede asielaanvraag stelde u D.G. te heten en zou u de Kosovaarse nationaliteit hebben. Bij uw derde asielaanvraag verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in Servië de naam D.M. (de naam van uw moeder) en in Macedonië de naam D.R. (de naam van uw vader) gebruikte en dat u in het bezit bent van de Servische nationaliteit (DVZ, verklaring, vragen 3 en 6). Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat u uw asielaanvraag wil behandeld zien onder uw ware identiteit, te weten D.R. van Macedonische nationaliteit (CGVS, blz. 2). U ontkende dat u bij uw derde asielaanvraag ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken beweerd zou hebben de Servische nationaliteit te bezitten. U zou enkel gezegd hebben dat uw vader geboren is in Servië (CGVS, blz. 5). Een louter ontkennen is echter geenszins een rechtvaardiging van deze manifeste tegenstrijdigheid. Door veelvuldig met valse identiteiten (en nationaliteiten) te goochelen ondergraaft u uw algemene geloofwaardigheid op fundamentele wijze. Daarenboven heeft u nog steeds geen overtuigend bewijs neergelegd van uw ware identiteit en nationaliteit. U legde een aantal kopieën neer van uw Macedonische identiteitsdocumenten. U bleek echter niet in het bezit van enig origineel identiteitsdocument.

Vervolgens moet erop worden gewezen dat u niet alleen manifeste leugens verkondigde over uw identiteit. U gaf nu ook toe dat het asielrelaas dat u in uw eerste asielprocedure naar voren gebracht gelogen was (CGVS, blz. 4).

Verder hebt u al evenmin de waarheid verklaard over uw laatste verblijf in Macedonië, het land waarvan u nu beweert de nationaliteit te bezitten. U stelde dat u de laatste keer in Macedonië was in 2010, toen u vanuit België werd teruggestuurd. U zou zich toen vier of vijf dagen bij een vriend in Skopje hebben verborgen om vervolgens opnieuw naar België af te reizen (CGVS, blz. 4). Uit uw administratief dossier blijkt evenwel dat Slovenië u heeft teruggestuurd naar Macedonië op 6 maart 2014.

Voorts moet worden vastgesteld dat u wachtte met het indienen van uw huidige, derde asielaanvraag tot u werd overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op uw uitwijzing. Dit element onderstreept nogmaals uw opportunistisch karakter en ondermijnt eens te meer de ernst van uw beweerde vrees.

Uw beweerde problemen met de maffia zijn geenszins geloofwaardig. De maffia zou u in 2008 twee valse paspoorten en een 12.000 euro hebben overgemaakt. U zou zijn tegengehouden door de politie. Op basis van uw verklaringen zou zij tot arrestaties zijn overgegaan. U kon hier echter weinig of niets over vertellen. U slaagde er slechts in één persoon van deze maffiabende noemen, en dan nog enkel bij zijn voornaam (CGVS, blz. 7-8). Het is overigens zeer merkwaardig dat u aanvankelijk verklaarde nooit problemen te hebben ondervonden met de Macedonische autoriteiten (CGVS, blz. 9), terwijl u even later meldde dat u bij verstek tot vijf jaar cel veroordeeld werd voor het gebruik van valse paspoorten. Uw uitleg dat u meende dat de vraag peilde naar politieke problemen (CGVS, blz. 13) is weinig overtuigend. De vraag ging immers over problemen met de autoriteiten in het algemeen zonder dat er gespecificeerd werd naar politieke problemen. Uw verklaring dat u in Macedonië bij verstek werd veroordeeld voor het gebruik van valse paspoorten, wordt ondersteund door het Duitse bevel tot vasthouding d.d. 10 april 2014. Deze veroordeling valt dan weer moeilijk te rijmen met uw verklaring dat u in 2008 na drie dagen werd vrijgelaten door de politie nadat u verklaringen had afgelegd over de maffia die u de paspoorten en het geld had overgemaakt. Gevraagd wat er gebeurde na uw aanhouding door de politie, of u bijvoorbeeld in beschuldiging werd gesteld, gaf u enkel aan na drie dagen vrijgelaten te zijn (CGVS, blz. 7). Hierdoor rijst sterk het vermoeden dat u het verhaal met de maffia hebt verzonnen om uw eigen rol toe te dekken. Bovendien zou u sinds 2008 hoofdzakelijk in België verbleven hebben maar achtte u het (voor eind 2013) nooit opportuun om opnieuw asiel aan te vragen en dit element in te roepen. Ook hierdoor wordt uw geloofwaardigheid verder aangetast.

Van uw beweerde homoseksualiteit kan geen woord geloofd worden. U gaf aanvankelijk aan dat u op veertienjarige leeftijd verkracht en met een mes gestoken werd door een etnisch Albanese man. Toen u hem een zestal maanden later opnieuw ontmoette, voelde u zich sterk tot hem aangetrokken en had u seks met hem. U onderstreepte dat dit uit eigen wil was (CGVS, blz. 9). U beschreef deze gang van zaken als zijnde 'natuurlijk' (CGVS, blz. 13), wat op zijn zachtst gezegd zeer bevreemdend is. Evenzeer bevreemdend is dat u de naam van deze man niet kon noemen, ofschoon u hem luidens uw verklaringen toch een aantal keer zou hebben ontmoet (CGVS, blz. 9). U stelde sindsdien nooit met iemand gesproken te hebben over uw gevoelens voor mannen tot op de dag van het interview met het Commissariaat-generaal, i.e. 40 jaar later (CGVS, blz. 9). Daarna gaf u plots een heel andere versie. U zou in 2006 een zekere A. hebben ontmoet in een park in Anderlecht en sindsdien een seksuele relatie met hem hebben (CGVS, blz. 10-11). Ondanks uw zagezegde jarenlange relatie met A. diende u op de poststempel van de brief te kijken om zijn achternaam te kunnen geven (CGVS, blz. 10). U bleek evenmin in staat om zijn precieze geboortedatum of geboorteplaats te geven en u kon slechts één van zijn vijf kinderen bij naam noemen (CGVS, blz. 11). U legde een brief neer waarin A. naar uw zeggen verklaarde hoezeer hij u miste, hoe hij naar u verlangde, en dat hij met geen andere mannen de liefde zou bedrijven (CGVS, blz. 10). In werkelijkheid gaat het echter om een brief van een vader aan zijn zoon Ja. die zijn wens uitspreekt om een eerdere ruzie aan de telefoon bij te leggen. De brief bevat geen

enkele verwijzing naar een seksuele relatie. Het is overigens merkwaardig dat A. u een brief zou schrijven in het Arabisch, een taal die u niet machtig bent (CGVS, blz. 10). Als dusdanig moet worden vastgesteld dat het hier gaat om een zoveelste poging van u om de Belgische asielinstanties te misleiden. Uw verklaring dat uw homoseksualiteit kan worden vastgesteld door een Belgische dokter (CGVS, blz. 10), getuigt enkel van een gebrek aan ernst en een gebrek aan respect ten aanzien van mensen met deze geaardheid. U insinueert zo immers dat het om een ziekte of lichamelijke aandoening zou gaan. Verder is het allesbehalve aannemelijk dat u als zogezegde homoseksueel veertig jaar lang nooit met iemand over uw geaardheid zou gesproken hebben, noch in Macedonië noch in het buitenland (CGVS, blz. 9-10). Veelzeggend is ook dat u nooit met een woord gerept hebt over uw beweerde geaardheid in uw eerdere asielaanvragen en/of dat u nooit eerder een asielaanvraag indiende op basis van deze motieven, terwijl u volgens uw verklaringen sinds 2000 bijna continu in België zou verbleven hebben (CGVS, blz. 3). Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u niet op de hoogte bent van de wettelijke rechten van homoseksuelen of bepalingen omtrent homoseksualiteit in België en in Macedonië, dat u niet op de hoogte bent van organisaties voor holi's in België of van het bestaan van een jaarlijkse vaste actiedag van de holiëbeweging (Roze Zaterdag) (CGVS, blz.12). Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen enkel geloof te kunnen hechten aan enig van uw verklaringen.

Gelet op uw leugenachtige verklaringen over uw identiteit kan geen waarde gehecht worden aan de kopieën van identiteitsdocumenten die u neerlegde. Bovendien gaat het om kopieën, en niet om originelen. Hierbij aansluitend kan bovendien gewezen worden op uw veroordeling wegens het gebruik van valse paspoorten, waaruit bijgevolg blijkt dat u toegang heeft tot (ver)vals(t)e documenten. De bewijswaarde van door u voorgelegde stukken is derhalve gering. De brief van A. en het Duitse bevel tot vasthouding kwamen hierboven reeds aan bod. Uw zelfgeschreven verklaring bevat geen andere elementen dan diegene die reeds in uw gehoor aan bod kwamen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 oktober 2014 de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 17 § 2 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Hij betwist de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt hij de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Bewijs waaruit blijkt dat tegen hem een rechtzaak is opgestart in Kochaoni (de vertaalde versie zal ter zitting neergelegd worden)", "Geattesteerd medisch attest waaruit blijkt dat verzoekende partij een litteken heeft ter hoogte van de hypochondrium", "Bewijs dat verzoekende partij op 5 oktober 2014 van 13 tot 15 uur bezoek heeft gekregen van haar vriend A.A.A.B.S.A. in het Centrum voor illegalen te Merksplas" en "Brief waaruit blijkt dat verzoekende partij een telefoongesprek wenst te laten horen op de hoorzitting".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, gezien hij (i) de Belgische autoriteiten veelvuldig intentioneel heeft proberen misleiden over zijn identiteit en nationaliteit (gehoorverslag p. 3); (ii) tot op heden geen overtuigend bewijs neerlegt van zijn ware identiteit en nationaliteit; (iii) toegaf dat het asielrelaas in zijn eerste asielprocedure gelogen was (gehoorverslag p. 4); (iv) zijn problemen met de maffia niet aannemelijk maakt (gehoorverslag p. 7-9, 13); (v) zijn homoseksualiteit niet aannemelijk maakt (gehoorverslag p. 9-13); (vi) ondanks zijn beweerde problemen met de maffia en omwille van zijn homoseksualiteit, pas op 17 december 2013 een tweede asielaanvraag indiende en pas op 7 augustus 2014 een derde keer asiel aanvroeg, hoewel hij sinds 2008 hoofdzakelijk in België verbleven zou hebben (gehoorverslag p. 3).

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij *“een woelig parcours”* heeft afgelegd en inderdaad verschillende malen gelogen heeft over zijn identiteit. Hij wijt dit aan het feit dat hij het *“niet gemakkelijk”* had en deed wat hem werd aangeraden. Hij beweert evenwel tot inkeer te zijn gekomen en besloot *“in de toekomst geen leugens meer te vertellen en enkel nog de waarheid te spreken”*. Hij hoopt dat hij op heden geloofd zal worden. Verder herhaalt verzoeker dat hij de identiteitsdocumenten van officiële instanties gekregen heeft zoals ze werden neergelegd. Volgens verzoeker worden alle juridische documenten door de commissaris-generaal naast zich neergelegd, waardoor het voor hem onmogelijk wordt zijn asielrelaas nog te kunnen staven.

De Raad stelt vast dat verzoeker (i) toegeeft de Belgische autoriteiten veelvuldig intentioneel te hebben proberen misleiden over zijn identiteit en nationaliteit; (ii) in de huidige asielprocedure slechts een aantal kopieën van Macedonische identiteitsdocumenten neerlegt.

Omwille van deze vaststellingen, evenals het feit dat verzoeker veroordeeld werd wegens het gebruik van valse paspoorten waaruit blijkt dat hij toegang heeft tot (ver)vals(t)e documenten, kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers huidige verklaringen omtrent zijn identiteit en nationaliteit.

De loutere *post-factum* beweringen van verzoeker dat hij het “*niet gemakkelijk*” had, dat hij deed wat hem werd aangeraden en dat hij besloot “*in de toekomst geen leugens meer te vertellen en enkel nog de waarheid te spreken*”, doen hieraan geen afbreuk.

De Raad benadrukt dat de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden; de behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en er kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie te debiteren. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De stelling dat hij de identiteitsdocumenten van officiële instanties gekregen heeft zoals ze werden neergelegd, verklaart niet waarom hij tot op heden geen originele Macedonische identiteitsdocumenten kan voorleggen.

De Raad wijst erop dat het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoekster moet in dit verband alle stukken waarover zij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas van verzoeker (RvS 25 september 2006, nr. 162.658).

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat hij pas op 17 december 2013 een tweede asielaanvraag indiende en pas op 7 augustus 2014 een derde keer asiel aanvraag, antwoordt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij “*een enorme vrees heeft voor de Macedonische maffia*”, dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Macedonië en dat hij ook problemen heeft met zijn geaardheid. Dat hij niet eerder asiel aanvraag, wijt hij aan het feit dat hij “*niet op de hoogte was van de wet*”. Hij stelt: “*Was verzoekende partij op de hoogte geweest, dat had zij dit uiteraard eerder aangevraagd*” (*sic*).

De Raad wijst erop dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient.

Het feit dat verzoeker, die beweert reeds 40 jaar problemen te vrezen omwille van zijn geaardheid en tevens sinds 2008 problemen te hebben met de maffia, pas op 17 december 2013 een tweede asielaanvraag indiende en pas op 7 augustus 2014 een derde keer asiel aanvraag, hoewel hij sinds 2008 hoofdzakelijk in België verbleven zou hebben, is dan ook een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relateert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

De loutere bewering van verzoeker dat hij “*niet op de hoogte was van de wet*” kan zijn late asielaanvraag geenszins verschonen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker op 20 juni 2002 reeds een eerste asielaanvraag indiende in België, dat hij in 2004 twee asielaanvragen indiende in Frankrijk en dat hij op 9 april 2012 asiel aanvraag in Slovenië. Er kan dan ook geenszins worden aangenomen dat verzoeker “*niet op de hoogte was van de wet*” en hierdoor zo lang wachtte om asiel aan te vragen.

Hoe dan ook kan onwetendheid niet dienstig worden inroepen om de late asielaanvraag te verklaren, gezien van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet inroept redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan worden verkregen.

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij de maffia “*enorm vreest*”, hij de wanhoop nabij is en nog steeds vreest vermoord te worden door de maffiabende. Het is volgens hem “*absoluut onmogelijk*” om terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij vraagt zich dan ook af waarom geen geloof kan gehecht worden aan zijn asielrelaas.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen poging onderneemt om de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing - zijn onwetendheid en incoherente verklaringen over de beweerdde problemen met de maffiabende - te verklaren of weerleggen.

Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Aangaande zijn geaardheid, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij het nog steeds erg moeilijk heeft met het aanvaarden van zijn geaardheid, wat de reden zou zijn van zijn verwarrende verklaringen daaromtrent. Hij stelt al ruim veertig jaar zijn geaardheid te verzwijgen, wat zou verklaren waarom hij het ook tijdens de verhoren nog moeilijk heeft om over zijn geaardheid te praten.

Verzoeker wijst erop dat hij nog steeds contact heeft met zijn vriend; hij legt een stuk neer waaruit zou blijken dat hij op 5 oktober 2014 nog bezoek kreeg van zijn vriend in het Centrum voor illegalen te Merksplas. Hij stelt tevens in het bezit te zijn van een telefoongesprek van 2 oktober 2014 met A.A.B.S.A. *“waaruit hun wederkerige liefde blijkt”*.

Het feit dat hij de naam niet meer kent van zijn eerste grote liefde heeft volgens hem *“deels te maken met het feit dat dit al veertig jaar geleden is”* en hij *“er bovendien nooit over hoorde te praten”*.

Verzoeker voegt tevens bij zijn verzoekschrift *“een medisch attest dat een litteken vaststelt ter hoogte van de hypochondrium”*, wat volgens hem het gevolg is van de verkrachting op 14-jarige leeftijd door een Albanees. Hij verwijst dienaangaande naar arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 5 september 2013 en 19 september 2013.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar die geen geloof hecht aan verzoekers homoseksuele geaardheid, gelet op (i) verzoekers incoherente verklaringen daaromtrent (gehoorverslag p. 9-11); (ii) het feit dat verzoeker een jarenlange relatie met A. zou hebben gehad, maar diens achternaam niet spontaan kon geven (gehoorverslag p. 10); (iii) de vaststelling dat verzoeker een brief neerlegde die van A. zou zijn, terwijl het een brief betreft van een vader aan diens zoon, en de brief bovendien in het Arabisch is geschreven terwijl verzoeker deze taal niet machtig is (gehoorverslag p. 10); (iv) het feit dat verzoeker in zijn eerdere asielaanvragen geen melding maakte van zijn homoseksuele geaardheid en tevens naliët eerder een asielaanvraag in te dienen op basis van dit motief; (v) verzoekers onwetendheid omtrent homoseksualiteit in België en in Macedonië, organisaties voor holebi's in België en het bestaan van een jaarlijkse vaste actiedag van de holebibeweging (gehoorverslag p. 12).

De beweringen van verzoeker dat hij het nog steeds erg moeilijk heeft met het aanvaarden van zijn geaardheid, dat hij al ruim veertig jaar zijn geaardheid verzwijgt en dat hij de naam van zijn eerste grote liefde niet meer kent omdat *“dit al veertig jaar geleden is”* en hij *“er bovendien nooit over hoorde te praten”*, kan bovenstaande vaststellingen niet verklaren of weerleggen.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is.

Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Uit het door verzoeker neergelegde stuk *“waaruit zou blijken dat hij op 5 oktober 2014 nog bezoek kreeg van zijn vriend in het Centrum voor illegalen te Merksplas”*, blijkt slechts dat op 5 oktober 2014 *“A.A.A.B.S.A.”* zich voor *“Normaal bezoek”* met verzoeker in de *“Bezoekersruimte”* heeft aangeboden. Hieruit kan echter geenszins een seksuele of liefdesrelatie, noch verzoekers homoseksuele geaardheid, worden afgeleid.

Ook de voicemail van A.A.B.S.A., waaruit volgens verzoeker hun wederkerige liefde blijkt, is geen objectief bewijselement van verzoekers geaardheid, gezien niet kan worden nagegaan aan wie de stem op de voicemail toebehoort en gezien de waarachtigheid van de verklaringen op de voicemail evenmin vaststaat.

Het neergelegde *“medisch attest dat een litteken vaststelt ter hoogte van de hypochondrium”* vermeldt dat de centrumarts van Merksplas heeft vastgesteld dat verzoeker een *“litteken thv. re hypochondrium”* vertoont *“waarvan de oorzaak op dit moment niet kan vastgesteld worden”*. De Raad wijst erop dat de arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en -rekening houdend met zijn bevindingen - vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar dat de arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Het stuk vormt dan ook geenszins een bewijs van de door verzoeker aangehaalde verkrachting op 14-jarige leeftijd door een Albanees.

Verzoeker toont verder niet aan op welke wijze de in het verzoekschrift besproken arresten van het EHRM in zijn concreet geval relevant zouden zijn. In het arrest van 5 september 2013, betreffende een familie van Tsjetsjeense asielzoekers, zou het EHRM - aldus verzoeker - hebben geoordeeld dat een medisch attest niet als niet-bewijskrachtig bestempeld kan worden enkel en alleen omdat de verklaringen van de verzoekende partij ongeloofwaardig zijn. In het arrest van 19 september 2013, betreffende een Sri Lankees, zou het EHRM de Franse autoriteiten verwijten dat ze geen rekening hebben gehouden met een medisch attest dat melding maakte van recente brandwonden, noch onderzocht hebben vanwaar de brandwonden kwamen, noch de eventuele nieuwe risico's hebben ingeschat. Verzoeker toont niet aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt, temeer gezien hij het medisch attest slechts in het huidige beroep bij de Raad heeft neergelegd en de Raad dienaangaande oordeelt dat het stuk geen bewijs vormt van de door verzoeker aangehaalde verkrachting.

Het bij het verzoekschrift gevoegde "*Bewijs waaruit blijkt dat tegen hem een rechtzaak is opgestart in Kochaoni*", doet geen afbreuk aan hetgeen hiervoor werd vastgesteld. Het betreft immers slechts een faxkopie, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen is (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X).

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER